

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצולת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית

וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

אנו מודים לך מראש על הנכונות לשיתוף הפעולה.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם פרטי: אברהם	שם משפחה: גנני
-------------------	-------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם נעורים:	בלועזית Gertner	שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה: גרטנר
תאריך לידה: 30/04/1931	מין: ז / נ	שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה: ארוין
ארץ לידה: הונגריה	בלועזית Budapest	מקום לידה (ישוב, מחוז): בודפשט
שם פרטי ושם נעורים של האם: אלן ורדי		שם פרטי של האב: שמואל בן-צבי
שם נעורים של האישה:	שם פרטי של האישה/הבעל (אם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה):	
ארץ המגורים: הונגריה	בלועזית Budapest	מגורים קבוע לפני המלחמה : בודפשט
חבר בארגון או בתנועה:	מקצוע לפני המלחמה:	השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: בית ספר
מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ): בודפשט		
האם היית בגטאות? אילו ומתי? בודפשט		
האם היית במחנות? אילו ומתי?		
תאריך השחרור: 1.1945	מקום השחרור: בודפשט	
לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)? בודפשט		האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה? מחנה בוינה
שם האנייה (אם עלה בדרך הים): פאביו	שנת עליה: 1948	מקומות/מחנות בדרך לארץ: אוסטריה, גרמניה, צרפת

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: משפחה, סביבה, ילדות ולימודים, עבודה, חברות בארגון): נא לכתוב בגוף ראשון

נולדתי בבודפשט ב-1931 למשפחה ענפה מאוד. בהיותי בן 6 אמי נפטרה. כעבור שנה, אבי התחתן ונולד לי אח חורג. גרנו בבודפשט. למדתי בביה"ס היסודי 4 שנים ואח"כ עברתי ללמוד בגימנסיה. אני זוכר כי בשנים 39-41 התחילו גילויי אנטישמיות כלפינו כמו גם בשאר המדינה.

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביוזנראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אווקואציה למרכז ברית המועצות):

בקיץ 1940 לקחו גברים יהודים לגדודי עבודה והעבירו אותם לאותן הארצות שנכבשו ע"י הגרמנים לעבודות ביצורים. בין הגברים היה גם אבי. גדודי העבודה היו כמו גדודים צבאיים מלבד העובדה שהסמלים היו עם נשק ואילו היהודים היו עם אתים ומקושים. כעבור 3 חודשים אבי שוחרר בגלל שהיה אב ל-2 ילדים. ב-1942 גייסו אותנו שנית ויותר הוא לא חזר. ברבות הימים נודע לי כי העלו אותנו יחד עם יהודים נוספים על עץ והשפריצו עליהם מים עד שהם קפאו למוות ונפלו למטה. כך נהרג אבי. כאשר לי, אני זוכר כי אביו של אחד מחברי, גוי ששנא את הגרמנים, אמר לי כי לא יוכל לתת לי מקום מסתור כי זה מסוכן, אך הוא נתן בידי את תעודת הלידה של בנו ואמר לי כי אולי זה יעזור לי בייחוד לאור העובדה שנראיתי כגוי. בקיץ 1943 בעת שהייתה חופשת הקיץ בביה"ס ריכזו את כל היהודים באזור מסוים בבתים מסוימים בצפיפות גדולה. אולם היו עדיין בחלק מהבתים גם נוצרים. אנחנו הלכנו לביתו של אח של אמי החורגת שגר באזור זה. את האזור סימנו במגן דוד והיו מספר שעות שיכולנו לצאת בהן. בנוסף היינו צריכים להיות כל העת עם טלאי צהוב. תקופה זו עברה יחסית בשקט עד 19/3/1944 שאז השליט ההונגרי החליט להיות נייטרלי והגרמנים כבשו את הונגריה כבני ברית והחליפו את הממשלה לקיצונית פשיסטית. הם הקימו את "הבית המוגן" ואת הגטו והמשפחה שלנו התפזרה (נובמבר 1944). בגטו כל אחד היה לעצמו, בקושי היה מה לאכול, אנשים מתו כמו זבובים. כאשר פשט - האזור המזרחי של העיר - שוחרר, ברחתי מהגטו והסתתרתי בעזרת תעודת הלידה השקרית שהייתה לי ב"בית המוגן". למרות זאת פחדתי שיפרצו את הבתים הללו כפי שקרה מפעם לפעם, אלו שנתפסו נלקחו לשפת הדנובה וירו בהם, ולכן ברחתי בין בתי מכרים לתקופות קצרות. כאשר זה כבר היה מאוד מסוכן חזרתי לגטו. באמצע ינואר 1945 הכוחות הסובייטים שחררו אותנו.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עליה):

לאחר ששחררו אותי הלכתי לחפש את אמי החורגת ואחי הקטן ומצאתי אותם בבית המוגן. יחד חזרנו לדירה שגרנו בה קודם ומצאנו שהיא מאוכלסת ע"י נוצרים. אח של אמי החורגת שהסתתר גם הוא כל העת הצליח לפנות אותם מהדירה. בקיץ '45 התחלנו חיים סדירים פחות או יותר. נפתחו בתי ספר ואני חזרתי ללמוד. באותה תקופה הייתי כבן 15 וקרובת משפחה שלי, שהיני בידידות, צירפה אותי לתנועה הציונית - הנוער הציוני. לאחר זמן מה החלטתי לעזוב את הבית והצטרפתי לתנועה הציונית של השומר הצעיר. במסגרת התנועה התגוררנו הרבה ילדים בבית גדול והכינו אותנו לעלייה לארץ. ברחנו מהונגריה באישון לילה ועברנו לאוסטריה לכפר שנמצא מעט אחרי הגבול. בבוקר החזירו אותנו ולאחר מכן העבירו אותנו למחנה עקורים בוניה לזמן מה. אח"כ עברנו לגרמניה לסלפרנדן-כפר הנמצא בעמק ומסביבו הכל הרים - עד שיכולנו להמשיך לצרפת לעיר בנדול, הנמצאת קרוב לים. משם העבירו אותנו באישון לילה לאוניה פאביו ועלינו ארצה בצורה בלתי לגאלית.

נא ספרי/י על חיך בארץ

(ציוני דרך: לימודים/ תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה/ דורות המשך וכו'):

מאחר והאנגלים שלטו בחיפה, הגענו מול חוף קיסריה והאוניה עגנה רחוק מהחוף. באו עם סירות גומי לאסוף אותנו מהאנייה והיינו צריכים לקפוץ מהאוניה לסירה. בשל הגלים היו מספר אנשים שפספסו וקפצו למים במקום לסירה. לאחר שהגענו לחוף לקחו אותנו בלילה לחדרה לבית עולים ושם נתנו לנו מיטות. למחרת קמנו בבוקר וכעבור מספר שעות הגיעו ממחלקת הגיוס של הקיבוץ המאוחד וגייסו אותנו. הייתי אז בן 17 ולא רצו לקחת אותי מפאת גילי, אך מאחר שכל חבריי נלקחו ביקשתי גם אני להתגייס ואכן גייסו אותי לחטיבת הראל של הפלמ"ח. עברנו טירונות קצרה וכעבור זמן מה, בהפוגה הראשונה, עלינו לירושלים דרך כביש בורמה. היה שם כפר ערבי נטוש ושם גרנו באוהלים. היה שם בוסתן עם פירות בשפע וממנו אכלנו. יצאנו לכל מיני פעולות בלטרון וכד'. רבים מהאנשים שעלו איתי קיפחו את חייהם בקרבות בלטרון ולא זכו לראות את הארץ שאליה הם עלו, אולם לא היתה ברירה. שירתתי בחטיבת הראל עד שכן גוריון החליט לפזר את כל היחידות ולהקים את צבא ההגנה לישראל. היות והיינו במסגרת הכשרה שאלו אותנו אם אנחנו רוצים להמשיך לשרת במסגרת התנועה הקיבוצית או להשתחרר. בחרתי להשתחרר והלכתי לגבעת חיים ב-1949. חלק מהצעירים בגרעין היו ממנרה שהגיעו אלינו כדי לחזק את הגרעין. ביניהם הייתה

יד ושם

המשרד לאזרחים ותיקים

חוזה. כך הכרנו ובמרץ 1950 התחתנו. באביב 1950 יצאנו להתיישבות יד חנה ע"ש חנה סנש בסמוך לטול כרם. בתחילת 1952 החל ויכוח בהתיישבות על רקע משפטי פראג ומוסקבה והוחלט שהמיעוט שתמך בקומוניזם צריך לעזוב. אולם, לי ולחוזה היו כבר שתי בנות קטנות והחלטנו כי לטובתן נשאר במקום עד שיתחילו ללמוד בבי"ס. במהלך השנים בקיבוץ עבדתי בחקלאות בעיבוד קרקעות ובמפעל טרקטורים. ב-1959 החלטנו לעזוב לבני דרוור. למרות שהיינו שם שנה וחצי לא סלחו לנו על העבר הקומוניסטי ולא קיבלו אותנו לחברות ועזבנו לאבן יהודה. ב-1967 פירקו את המפעל בו עבדתי וקיבלתי עבודה במשרד החקלאות שם עבדתי עד ליציאתי לגמלאות. גרנו באבן יהודה עד שנת 2004 אז חלתה אשתי ועברנו לירושלים להיות קרובים לבנות. כיום יש לנו 6 נכדים ו2 נינים.

ראיון: יפעת רובשיץ
ירושלים. דצמבר 2009

עריכה: קרן אלמוג